

неперервності і комплексного підходу до реалізації її оцінювання є систематичною діяльністю, а тому, щоб воно було результативним, цей процес має бути досить тривалим. Його можна представити у вигляді спіралі, де почергові цикли оцінювання різних аспектів об'єкта приводять до загального покращення якості. Кожний цикл процесу оцінювання (і водночас самооцінювання школи) можна поділити на три головні етапи: 1) підготовчий етап, що полягає у концептуалізації дослідження – наданні форми задумам – плануванні заходів, здебільшого з організаційного боку, а також у підготовці проекту оцінювання, тобто описі усієї методології оцінювання; 2) етап реалізації оцінювання, інакше кажучи збору узгоджених у проекті даних за допомогою запропонованих заздалегідь інструментів; 3) етап підбиття підсумків дослідження, коли проводиться аналіз даних, їх інтерпретація та робляться висновки. Все це вміщується у звіт і розповсюджується у відповідній формі.

Оцінювання як дослідження цінності даного об'єкта не є самоціллю, але закладає тісний зв'язок із діяльністю і постійним прагненням до покращення якості. Його висновки мають сенс, якщо служать модернізації навчально-виховного процесу, вдосконаленню проведених заходів щодо запровадження моделі інклюзивної освіти. Тому у шкільному житті воно повинно відповідати плану розвитку школи.

Використана література:

1. Актуальні питання соціально-реабілітаційної технології допомоги дітям, молоді з функціональними обмеженнями та їх батькам / за заг. ред. К. С. Шендеровського. – К. : КМДССМ, 2003. – 108 с.
2. Дікова-Фаворська Е. М. Освіта як фактор соціальної інтеграції людей з обмеженими можливостями / Е. М. Дікова-Фаворська // Методологія, теорія та практика соціологічного аналізу сучасного суспільства : збірник наукових праць. – Х. : Видавничий центр Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна, 2005. – С. 627-630.
3. Качмарчик С. Маркетингові дослідження / С. Качмарчик // РWE. – Варшава, 1995.
4. Колупаєва А. А. Інклюзивна освіта: реалії та перспективи : автореф. дис. ... канд. пед. наук ; спец. 13.00.03 / А. А. Колупаєва. – К., 2007.
5. Корпоровіч Л. Сучасні концепції евалюації в контексті викликів регіонального розвитку / Лешек Корпоровіч // Міжнародний науковий форум: соціологія, психологія, педагогіка, менеджмент : збірник наукових праць. Випуск 6. – Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2011. – С. 80-89.
6. Оцінювання в школі / ред. Е. Толвінська-Круліковська. – Варшава : ОРО, 2010.

Abstract

One of the main directions of modernization of education in Ukraine is forming evaluation culture. In the article the scientific and practical value evaluation in the formation of an inclusive educational environment and considered technology create an algorithm evaluation research.

Keywords: *inclusion, inclusive education, assessment, evaluation, evaluation study.*

УДК 34:613/614

Зінченко О. В.

ПРАВО НА ОХОРОНУ ЗДОРОВ'Я

У статті розглядається право на охорону здоров'я, як невід'ємне право кожної людини, описується його зміст та шляхи реалізації на практиці. Визначаються основні перепони для втілення задекларованого права та шляхи їх подолання.

Ключові слова: *державне регулювання, здоров'я, медична допомога, охорона здоров'я, право на охорону здоров'я, працездатність, реалізація прав, сфера охорони здоров'я.*

Для кожної правової держави на першому місці завжди стоїть людина, а тому сфера охорони здоров'я без сумніву посідає пріоритетний напрям діяльності такої держави. Стаття 3 Конституції України проголошує – “Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю” [3]. Забезпечити збереження цих, закріплених на нормативному рівні, соціальних цінностей можна лише за умови гарантування права на охорону здоров'я.

Згідно з чинним законодавством, охорона здоров'я визначається як система заходів, які здійснюються органами державної влади та органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, закладами охорони здоров'я, медичними та фармацевтичними працівниками і громадянами з метою збереження та відновлення фізіологічних і психологічних функцій, оптимальної працездатності та соціальної активності людини при максимальній біологічно можливій індивідуальній тривалості її життя [4].

Стаття 6 Основ законодавства України про охорону здоров'я фактично визначає зміст права громадян на охорону здоров'я, виділяє цілий ряд можливостей та гарантій, що передбачає дане право. Кожен громадянин має право на життєвий рівень включаючи їжу, одяг, житло, медичний догляд та соціальне обслуговування і забезпечення, який є необхідним для підтримання здоров'я людини. Це право є основоположним і гарантує кожній людині забезпечення її всім необхідним для нормального існування. Право на охорону здоров'я передбачає також безпечне для життя і здоров'я навколишнє природне середовище та санітарно-епідемічне благополуччя території і населеного пункту, де він проживає; безпечні і здорові умови праці, навчання, побуту та відпочинку. Адже саме ці аспекти націлені на збереження здоров'я, недопущення випадків захворюваності, є втіленням принципу попереджувально-профілактичного характеру охорони здоров'я. Надзвичайно важливим моментом у реалізації людиною права на охорону здоров'я є право на кваліфіковану медичну допомогу, включаючи вільний вибір лікаря, вибір методів лікування відповідно до його рекомендацій і закладу охорони здоров'я. Кожен пацієнт має не лише вільно обирати, а й на будь-якому етапі лікування змінити лікаря, медичний заклад або звернутися з проханням змінити метод лікування, якщо на даному етапі така заміна є можливою. Все це надає пацієнтові можливість отримати високий рівень медичної допомоги. Також, не менш важливим, є право пацієнта на достовірну та своєчасну інформацію про стан свого здоров'я і здоров'я населення, включаючи існуючі і можливі фактори ризику та їх ступінь [4]. Це право виявляється зокрема у можливості фізичної особи ознайомитись з відповідними медичними документами, що стосуються її здоров'я. В той же час, законодавець робить застереження щодо цього права, яке знайшло своє відображення у п. 3 статті 285 ЦКУ – “Якщо інформація про хворобу фізичної особи може погіршити стан її здоров'я, зашкодити процесові лікування, медичні працівники мають право дати неповну інформацію про стан здоров'я фізичної особи, обмежити можливість їх ознайомлення з окремими медичними документами” [5].

Згідно із статтею 283 Цивільного Кодексу України – фізична особа має право на охорону здоров'я [5]. Для того щоб ця норма не була суто декларативною, саме держава повинна створити належні умови для її втілення в життя. Державне регулювання у сфері охорони здоров'я є одним із основних завдань в державній діяльності. Воно передбачає встановлення загальних правил і порядку здійснення медичної діяльності, зокрема надання медичної допомоги, відповідальності за дотриманням цих правил, включає вплив держави та її органів на діяльність органів і закладів охорони здоров'я [1]. **Держава гарантує громадянам реалізацію їх прав у сфері охорони здоров'я шляхом:** створення розгалуженої мережі закладів охорони здоров'я; організації і проведення системи державних і громадських заходів щодо охорони та зміцнення здоров'я; надання всім громадянам гарантованого рівня медичної допомоги у обсязі, що встановлюється Кабінетом Міністрів України; здійснення державного і можливості громадського контролю та нагляду в сфері охорони здоров'я; організації державної системи збирання, обробки і аналізу соціальної, екологічної та спеціальної медичної статистичної інформації; встановлення відповідальності за порушення прав і законних інтересів громадян у сфері охорони здоров'я [4].

Головною метою державно-правового регулювання відносин у сфері охорони здоров'я є поліпшення стану здоров'я людей, профілактика різноманітних захворювань, надання висококваліфікованої медичної допомоги, поліпшення якості життя і збереження генофонду українського народу.

Отже, для реалізації кожного громадянина свого невід'ємного права на охорону здоров'я необхідно здійснити цілий ряд державних заходів. Це і створення умов для формування та стимулювання здорового способу життя, і розвиток фізичної культури і спорту, удосконалення системи соціального та правового захисту медичних та фармацевтичних працівників та пацієнтів, вирішення проблем гігієни та безпеки праці, забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення, переорієнтацію охорони здоров'я на суттєве посилення заходів з попередження захворювань і безумовно збільшення державних асигнувань у сферу охорони здоров'я [2].

Економічна та політична криза, в якій перебуває наша держава, скрутне матеріальне становище більшості громадян України, недосконалий спосіб життя населення безумовно стримують реформування сфери охорони здоров'я, яка на сьогоднішній день дуже цього потребує. Оскільки саме поліпшення здоров'я населення і високі гарантії реалізації громадянами свого особистого немайнового права на охорону здоров'я є найкращим показником успішності функціонування держави.

Використана література:

1. Гладун З. С. Концептуальні засади державно-правового регулювання відносин у сфері охорони здоров'я населення / З. С. Гладун // Медичне право України: проблеми становлення та розвитку: матеріали I Всеукраїнської науково-практичної конференції 19-20.04.2007, м. Львів. – С. 73-79.
2. Дерєга В. В. Соціальна і гуманітарна політика / В. В. Дерєга. – Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. П. Могили, 2012. – 152 с.
3. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К.: Преса України, 1996. – 80 с.
4. Основи законодавства України про охорону здоров'я від 19.11.1992 р. № 28018XII (з наступними змінами та доповненнями) // Відом. Верховної Ради України. – 1993. – № 4.
5. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356 (з подальшими змінами та доповненнями).

Abstract

An article consider a right of health care, as an integral right of every person, describes it's meaning and the ways of realization on practice. Determinates the basic obstacles for implementation of the declared right and the ways of overcoming them.

Keywords: *state regulation, health, medical aid, health care, the right of health care, ability to work, realization of rights, sphere of health care.*

УДК 81'06/116

Зусва В. І.

МОВА ЯК ОБ'ЄКТ ЛІНГВІСТИЧНОГО АНАЛІЗУ

У статті мова розглядається як об'єкт лінгвістичного аналізу і сучасних наукових досліджень.

Ключові слова: *мова, аналітична філософія, лінгвістика, лінгвістичний аналіз.*

Важливе місце в сучасних наукових дослідженнях посідають питання монолітності навчання і науково-дослідницької діяльності як процесів, які розгортаються на засадах єдності мислення й мови, мовлення та спілкування. З огляду на це невпинно зростає актуальність і потреба осмислення